

ница, но не посочва конкретно лицата, заангажирани с осъществяването на това мероприятие. Като основен мотив за посещението им там той изтъква желанието да се помогне на украинската църква от страна на Синода. Оттук е и изборът точно на тези активни, инициативни и можещи духовници. Той подчертано се дистанцира от изявите им по Радио Донау, но приема обясненията им за силен натиск и заплаха, като изтъква личните положителни качества на всеки един от своите подчинени, предани на църквата и Бога. Според него само ужасът от Гестапо, който те изживяват, е достоен да изкупи всичките им грехове“.

И въпреки това „в името на народа“ от привлечените по обвинението лица само двама – д-р Марков и д-р Михайлов, са оневинени напълно. Върху останалите независимо от исканията на обвинителя Д. Вапцаров се налагат *твърде големи* наказания за дейност и изяви, многократно по-скромни от тези на други подсъдими.

На 26.II.1945 г. в съдебната зала и по специално инсталираните за случая на улицата пред Народния съд високоговорители прозвучава речта на народния обвинител Д. Вапцаров, който заявява открито: „Този процес се отличава от досега разглежданите. Тук няма убийства, няма фашистки терор, но има дейно подпомагане на политиката на бившето правителство на Филов – Габровски. Този процес има едно друго историческо значение: той потвърждава пред изумения и отвратен свят авторството на разкритите в множество ноти на съветското правителство и съобщения на Извънредната държавна комисия на СССР страшни и безпримерни в историята кървави злодеяния, извършени от германските фашисти върху територията на Полша, Литва, Латвия и СССР. Но този процес разкрива истината, че правителството *е знаело* кой е истинският извършител и автор на масовите избивания. С тази пропаганда се е целяло да се разрушат братските чувства на българския народ към освободителя ни Съветския съюз и се оправдае предателската политика на българското фашистко правителство...“⁶